

Sygn. akt V CNP 35/15

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi A. K. i I. F.  
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego  
wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu  
z dnia 28 stycznia 2014 r., sygn. akt II Ca 1220/13  
w sprawie z powództwa L. Spółki Jawnej z siedzibą w O.  
przeciwko A. K. i I. F.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 listopada 2015 r.,

- 1) odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanych A. K. i I. F.**  
**solidarnie na rzecz powódki kwotę 1217 (tysiąc dwieście**  
**siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów**  
**postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 stycznia 2014 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił apelację pozwanych A. K. i I. F. od wyroku Sądu Rejonowego w Oławie wydanego w dniu 27 maja 2013 r. w sprawie z powództwa L. Spółki jawnej z siedzibą w O. o zapłatę.

W pozwie wniesionym w dniu 8 marca 2011 r. powód L. Spółka Jawna w O. wystąpił z żądaniem zasądzenia solidarnie od pozwanych A. K. i I. F. kwoty 22 350 złotych z tytułu odszkodowania za nienależyte wykonania zobowiązania wynikającego z łączącej strony umowy. W dniu 28 maja 2007 r. pozwane A. K. i I. F. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej - Biuro Rachunkowe „R.” - zawarły z powodową spółką jawną L. umowę zlecenia, przyjmując od dnia 28 maja 2007 r. prowadzenie ksiąg rachunkowych, sporządzenie bieżących sprawozdań finansowych, ewidencjonowanie i rozliczanie spraw pracowniczych, sporządzanie deklaracji, wniosków do Urzędu Skarbowego, ZUS, KRS, GUS. Umowa ta została wypowiedziana przez stronę powodową w dniu 29 lutego 2008 r. z zachowaniem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia. Rozwiązanie umowy nastąpiło z dniem 31 marca 2008 r. Po rozwiązaniu umowy pozwane nie przekazały powodowi całości prowadzonej dokumentacji. Kontrole Urzędu Skarbowego w Oławie wykazały nieprawidłowości w rozliczeniach podatkowych powoda za okres objęty umową z pozwanym.

Sąd Rejonowy w Oławie wyrokiem z dnia 27 maja 2013 r., uwzględniając powództwo w całości, zasądził od pozwanych A. K. i I. F. kwotę 22 350 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 marca 2011 r. do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu, oddalając apelację pozwanych wyrokiem z dnia 28 stycznia 2014 r., w pełni podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji. W szczególności za bezzasadny uznał podniesiony przez pozwane zarzut przedawnienia roszczenia przysługującego powodowi. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, roszczenie to, zgodnie z art. 118 k.c., podlega trzyletniemu terminowi przedawnienia. Stąd, jak stwierdził Sąd Okręgowy, biorąc pod uwagę fakt, że strona powodowa wniosła pozew w dniu 8 marca 2011 r., a pierwsze informacje o nieprawidłowym prowadzeniu księgowości przez pozwane powzięła po

rozwiązaniu umowy, tj. po 31 marca 2008 r., nie sposób było przyjąć, że roszczenie o zapłatę odszkodowania uległo przedawnieniu.

Od wyroku Sądu drugiej instancji pozwane A. K. i I. F. wniosły skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Wskazały, że wyrok ten jest niezgodny z art. 120 § 1 k.c. W ocenie skarżących naruszenie art. 120 § 1 k.c. nastąpiło na skutek błędnej wykładni polegającej na przyjęciu, że rozpoczęcie biegu terminu przedawnienia roszczenia o zapłatę odszkodowania z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania następuje w dniu powzięcia przez wierzyciela wiedzy o nienależytym wykonaniu zobowiązania. Skarżące wskazały, że dniem wymagalności roszczenia odszkodowawczego *ex contractu*, a tym samym dniem, od którego należy liczyć termin przedawnienia roszczenia o zapłatę odszkodowania z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, jest dzień najwcześniejszego wezwania wierzyciela do naprawienia szkody, przy czym dniem, od którego należy liczyć termin możliwie najwcześniejszego wezwania do zapłaty odszkodowania, jest dzień wystąpienia szkody. Zdaniem skarżących, terminem, od którego strona powodowa mogła domagać się naprawienia szkody, był 1 stycznia 2008 r. Ostatnim bowiem dniem, w którym istniała możliwość należytego wykonania zobowiązania, jak twierdzą skarżące, był dzień 31 grudnia 2007 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie ze stanowiskiem przyjętym w orzecznictwie Sądu Najwyższego, orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424<sup>1</sup> k.p.c. jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie, które wydane zostało w wyniku szczególnie rażąco wadliwej wykładni lub oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17; z dnia 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174; z dnia 17 maja 2012 r., I CNP 55/11, niepubl.; z dnia 21 listopada 2013 r., III CNP 21/13, niepubl.; oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2015 r., IV CNP 63/14, niepubl.).

Nie można zgodzić się z podnoszonym w skardze twierdzeniem, że ostatnim terminem, kiedy pozwane w sposób należyty mogły wykonać przyjęte zobowiązanie, był dzień 31 grudnia 2007 r. Umowa zawarta przez strony w dniu 28 maja 2007 r. trwała do dnia 31 marca 2008 r. Do tego czasu skarżące miały możliwość uzupełnienia i przekazania powodowi jako zleceniodawcy kompletnej dokumentacji księgowej, zwłaszcza jeśli uwzględnić fakt, że obowiązki sprawozdawcze spółek prawa handlowego nie powstają niezwłocznie po zakończeniu roku obrotowego. Zatem, nawet gdyby przyjąć argumentację pozwanych przedstawioną w skardze, a dotyczącą ustalenia początku biegu przedawnienia, nie można uznać, że roszczenie o odszkodowanie przysługujące stronie powodowej uległo przedawnieniu. Wobec tego, zarówno wykładnia art. 120 § 1 k.c. jak i jego zastosowanie przez Sąd drugiej instancji nie daje uzasadnionych podstaw do uznania, że zaskarżony wyrok zapadł z rażącym naruszeniem prawa.

Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji pkt 1 na podstawie art. 424<sup>11</sup> § 1 k.p.c. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 kwietnia 2011 r., I BU 5/11, niepubl.; z dnia 19 września 2013 r.; V CNP 87/12, niepubl.; z dnia 7 lutego 2013 r., III BP 2/12, niepubl.). O kosztach postępowania wywołanego wniesieniem skargi orzeczono, jak w sentencji pkt 2, na podstawie art. 424<sup>12</sup> k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. i art. 98 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 5, §13 ust. 5 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 616).